

Tomáš Sedláček: Profesor, který se nebojí jít proti proudu

28.11.2025 - | Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

„Nejsem-li tady, tak jsem jinde, ještě se nestalo, abych nebyl nikde.“ Taková cedulka na dveřích napoví, že tuto kancelář neobývá úplně obyčejný člověk. A opravdu ho tam moc často nenajdete. Jeho životní tempo a pracovní náplň mu nedovolují zdržovat se příliš dlouho na stejném místě. Avšak jakmile vám své filozofické dveře otevře, dostanete se do plastové říše divů. Mozek má problém zpracovat to obrovské množství různorodých objektů: od madel nemocničních lůžek po kabely pro jadernou elektrárnu. Skříň mezi tím vypadá, že se za chvíli podlomí pod tíhou knih, a hned vedle postává jednoduchá surová postel pro případy náročnějších pracovních večerů. U počítačů sedí dnešní hlavní postava prof. Ing. Tomáš Sedláček, Ph.D., s šálkem kávy.

Zdravím Vás, pane profesore. Jak se na Vás tak dívám, tak Vy opravdu nejste ten ekonom Tomáš Sedláček, že?

Nejsem. Ale pravidelně mi volají a píšou e-maily s otázkami na nejlepší investice. Dokonce mi jednou volali i z ministerstva.

Pochopitelně. Začnu poněkud povrchním příslovím: „Šaty dělají člověka.“ Jste znám tím, že umíte být extravagantní. I dnes na sobě máte sukni. Jaké to je? Určitě sbíráte udivené pohledy, zvláště když jste v sukni přebíral titul profesora od pana prezidenta Petra Pavla. Odpověď je jednoduchá. Není v tom vedro a je to velice pohodlné. Názory ostatních neřeším, jsem v právu žít, jak se mi chce. Pan prezident byl naprosto v klidu, nejspíše už viděl i divnější věci.

Obecně to vypadá, že jste typ člověka, který jde proti proudu a nechce se nudit standardem. Není sukně také částečně projevem tohoto postoje?

Počátek nošení sukne s tím byl spojen, pravda. První sukni jsem měl z recese ještě na střední škole. Na třídní fotce schválně sedím mezi holkami. Který kluk by nechtěl?!

To se s Vámi rodiče opravdu nenudili, co?

Nuda je nuda. Ale teď si ochutnávám vlastní medicínu – moje nejmladší dcera je stejně tvrdohlavá a volnomyšlenkářská jako já. Celkem mám tři děti, tím trochu napomáhám kladné natalitě, ale už stačilo. Jak člověk stárne, už není tolik v pozoru.

Co Vás přivedlo do vědy? Byly náznaky už od dětství nebo nečekaná zatáčka osudu?

Už od dětství jsem miloval matematiku a fyziku. Chodil jsem na školu s rozšířenou výukou přírodovědných předmětů a byl častým účastníkem olympiád. Bavilo mě zkoumat samotnou podstatu světa kolem. Ale potom jsem šel na obchodní akademii. Asi trochu nečekané, co? Důvod byl čistě pragmatický. Můj tatínek je podnikatel, a tak se nabízelo, že by rodinný podnik mohl mít dlouhý život a být předán na moje ramena. Ale nakonec jsem se vydal vlastní cestou a šel na vysokou školu studovat fyziku materiálů. A jak je zřejmé, ve vědě jsem zůstal a aktuálně působím na UTB ve Zlíně.

Když se rozhlédnu kolem, vidím vskutku obrovské množství různých prapodivných plastových výrobků. Je mezi nimi něco Vaším polymerním oblíbencem?

Vše, co tu je, je moje oblíbené. Ale můžu vytknout jednu fakt zajímavou věcíčku. Tomuto výtvaru říkám „Putinův meč“. Jedná se o polymethylmethakrylátový modifikovaný profil se světlovodem uvnitř. Systém reaguje na zvýšení gama záření a rozsvítí se. Není nutný žádný zdroj elektrické energie. Jednoduše řečeno – pokud někde dojde k výbuchu atomové bomby, rozsvítí se. Sám to mám

doma nad dveřmi.

Vždy připraven. Když už jste zmínil záření, tak jsem slyšel, že Váš tým nedávno spolupracoval s jadernou elektrárnou Dukovany. Je to nějaký tajný projekt, nebo nám k tomu můžete trochu prozradit?

Tentokrát to není tajemství, jedná se o kabely pro Dukovany. Je logické, že by takové kabely měly vydržet vliv radiace a zároveň být maximálně nehořlavé. Podle nových norem musí být navíc zplodiny potenciálního hoření co nejméně toxické – to vede k omezení dodnes běžně používaných halogenových a fosforových retardérů hoření právě kvůli nežádoucímu vlivu jejich zplodin na lidské zdraví.

Obecně nehořlavost řešíme velice často, dokonce i tam, kde to není očividné na první pohled. Jako jeden z příkladů mohou být plastové kryty na nápravu vlaků. Hlavní funkcí těchto krytů je ochrana zmíněné nápravy od letícího kamene, který může mít dost velkou výslednou sílu na to, aby vyvolával mikroprasklinky a následně i možné prasknutí nápravy. I tam máme požadavky na maximální bezpečnost zplodin potenciálního hoření.

No a co Vy sám a vyhoření? Jak snášíte takový objem práce a zodpovědnosti?

Jsem naprosto spokojený. Dělán každý den něco nového, buď nové objevy, nebo zajímavá řešení problémů. Firmy potřebují řešit vzniklé komplikace co nejrychleji, protože v průmyslu se každá minuta nevhodné sériové výroby rovná obrovské ztrátě peněz. Právě proto, když jsme jako vědecké centrum dost flexibilní a rychlí, firmy jsou velice vděčné. Navíc je každá zakázka osobitá a potřebuje individuální přístup, protože problém má většinou několik klíčových složek – materiál, technologie výroby a firemní ekonomika. Vždy je zapotřebí najít rovnováhu. Jak slyšíte, moc se tu nenudíme, a to je dobře!

O jakém množství firem se obecně bavíme?

Jsou to docela solidní čísla. Můžu to říct naprosto přesně (počítá složky s firmami). Jenom můj směr technologie výroby polymerů má 300 složek firem. Existujeme 10 let. Takže v průměru každý rok začínáme spolupracovat s 30 novými firmami. Poněkud zábavné je, že aktuálně největším zájemcem o naše služby jsou zahraniční firmy, většinou z Rakouska.

Das ist sehr gut! Doopravdy obdivuhodné. Podle toho, co jsem zpozoroval, musíte mít drsné časové limity.

Mám výhodu v tom, že mi stačí čtyři až pět hodin spánku, je to hodně nápomocné.

Máte nějaký životní sen?

Můj životní sen je již splněn. Mám krásnou rodinu, místo, kde bydlet, a když jdu se psem na procházku ve Vizovicích, je život překrásný.

Zníte jako spokojený člověk. Mohl byste na závěr poskytnout několik rad pro čtenáře?

Zkuste se obrátit na studenta, firmu a akademického pracovníka. Ať jsou také spokojenější.

Pro studenta: Zkuste najít dravost vůči znalostem a chuť pochopit samotnou podstatu věcí.

Pro firmu: Spolupráce je prospěšná. Neodkládejte řešení problémů, to se nevyplácí.

Pro akademického pracovníka: Mám jen čistý soucit. Přeji více času na vlastní výzkum.

Zdravím Vás, pane profesore. Jak se na Vás tak dívám, tak Vy opravdu nejste ten ekonom Tomáš Sedláček, že?

Nejsem. Ale pravidelně mi volají a píšou e-maily s otázkami na nejlepší investice. Dokonce mi jednou volali i z ministerstva.

Pochopitelně. Začnu poněkud povrchním příslovím: „Šaty dělají člověka.“ Jste znám tím, že umíte být extravagantní. I dnes na sobě máte sukni. Jaké to je? Určitě sbíráte udivené

pohledy, zvlášť když jste v sukni přebíral titul profesora od pana prezidenta Petra Pavla. Odpověď je jednoduchá. Není v tom vedro a je to velice pohodlné. Názory ostatních neřeším, jsem v právu žít, jak se mi chce. Pan prezident byl naprosto v klidu, nejspíše už viděl i divnější věci.

Obecně to vypadá, že jste typ člověka, který jde proti proudu a nechce se nudit standardem. Není sukně také částečně projevem tohoto postoje?

Počátek nošení sukně s tím byl spojen, pravda. První sukni jsem měl z recese ještě na střední škole. Na třídní fotce schválně sedím mezi holkami. Který kluk by nechtěl?!

To se s Vámi rodiče opravdu nenudili, co?

Nuda je nuda. Ale teď si ochutnávám vlastní medicínu – moje nejmladší dcera je stejně tvrdohlavá a volnomyšlenkářská jako já. Celkem mám tři děti, tím trochu napomáhám kladné natalitě, ale už stačilo. Jak člověk stárne, už není tolik v pozoru.

Co Vás přivedlo do vědy? Byly náznaky už od dětství nebo nečekaná zatačka osudu?

Už od dětství jsem miloval matematiku a fyziku. Chodil jsem na školu s rozšířenou výukou přírodovědných předmětů a byl častým účastníkem olympiád. Bavilo mě zkoumat samotnou podstatu světa kolem. Ale potom jsem šel na obchodní akademii. Asi trochu nečekané, co? Důvod byl čistě pragmatický. Můj tatínek je podnikatel, a tak se nabízelo, že by rodinný podnik mohl mít dlouhý život a být předán na moje ramena. Ale nakonec jsem se vydal vlastní cestou a šel na vysokou školu studovat fyziku materiálů. A jak je zřejmé, ve vědě jsem zůstal a aktuálně působím na UTB ve Zlíně.

Když se rozhlédnu kolem, vidím vskutku obrovské množství různých prapodivných plastových výrobků. Je mezi nimi něco Vaším polymerním oblíbencem?

Vše, co tu je, je moje oblíbené. Ale můžu vytknout jednu fakt zajímavou věčičku. Tomuto výtvaru říkám „Putinův meč“. Jedná se o polymethylmethakrylátový modifikovaný profil se světlovodem uvnitř. Systém reaguje na zvýšení gama záření a rozsvítí se. Není nutný žádný zdroj elektrické energie. Jednoduše řečeno – pokud někde dojde k výbuchu atomové bomby, rozsvítí se. Sám to mám doma nad dveřmi.

Vždy připraven. Když už jste zmínil záření, tak jsem slyšel, že Váš tým nedávno spolupracoval s jadernou elektrárnou Dukovany. Je to nějaký tajný projekt, nebo nám k tomu můžete trochu prozradit?

Tentokrát to není tajemství, jedná se o kabely pro Dukovany. Je logické, že by takové kabely měly vydržet vliv radiace a zároveň být maximálně nehořlavé. Podle nových norem musí být navíc zplodiny potenciálního hoření co nejméně toxické – to vede k omezení dodnes běžně používaných halogenových a fosforových retardérů hoření právě kvůli nežádoucímu vlivu jejich zplodin na lidské zdraví.

Obecně nehořlavost řešíme velice často, dokonce i tam, kde to není očividné na první pohled. Jako jeden z příkladů mohou být plastové kryty na nápravu vlaků. Hlavní funkcí těchto krytů je ochrana zmíněné nápravy od letícího kamene, který může mít dost velkou výslednou sílu na to, aby vyvolával mikroprasklinky a následně i možné prasknutí nápravy. I tam máme požadavky na maximální bezpečnost zplodin potenciálního hoření.

No a co Vy sám a vyhoření? Jak snášíte takový objem práce a zodpovědnosti?

Jsem naprosto spokojený. Dělán každý den něco nového, buď nové objevy, nebo zajímavá řešení problémů. Firmy potřebují řešit vzniklé komplikace co nejrychleji, protože v průmyslu se každá minuta nevhodné sériové výroby rovná obrovské ztrátě peněz. Právě proto, když jsme jako vědecké centrum dost flexibilní a rychlí, firmy jsou velice vděčné. Navíc je každá zakázka osobitá a potřebuje individuální přístup, protože problém má většinou několik klíčových složek – materiál, technologie výroby a firemní ekonomika. Vždy je zapotřebí najít rovnováhu. Jak slyšíte, moc se tu nenudíme, a to je dobře!

O jakém množství firem se obecně bavíme?

Jsou to docela solidní čísla. Můžu to říct naprosto přesně (počítá složky s firmami). Jenom můj směr technologie výroby polymerů má 300 složek firem. Existujeme 10 let. Takže v průměru každý rok začínáme spolupracovat s 30 novými firmami. Poněkud zábavné je, že aktuálně největším zájemcem o naše služby jsou zahraniční firmy, většinou z Rakouska.

Das ist sehr gut! Doopravdy obdivuhodné. Podle toho, co jsem zpozoroval, musíte mít drsné časové limity.

Mám výhodu v tom, že mi stačí čtyři až pět hodin spánku, je to hodně nápomocné.

Máte nějaký životní sen?

Můj životní sen je již splněn. Mám krásnou rodinu, místo, kde bydlet, a když jdu se psem na procházku ve Vizovicích, je život překrásný.

Zníte jako spokojený člověk. Mohl byste na závěr poskytnout několik rad pro čtenáře?

Zkuste se obrátit na studenta, firmu a akademického pracovníka. Ať jsou také spokojenější.

Pro studenta: Zkuste najít dravost vůči znalostem a chuť pochopit samotnou podstatu věcí.

Pro firmu: Spolupráce je prospěšná. Neodkládejte řešení problémů, to se nevyplácí.

Pro akademického pracovníka: Mám jen čistý soucit. Přeji více času na vlastní výzkum.

<https://www.utb.cz/aktuality-akce/tomas-sedlacek-profesor-ktery-se-neboji-jit-proti-proudu>